

Vegeu bé quins pots de Cola-cao tan ben col·locats i quines llaunes tan ben enfilades al darrera d'aquesta família de botiguers. Més important que els pots és la família que els va ordenar i que apareix a la fotografia. Es tracta de la família Colell-Vilajosana. A la foto podeu veure el pare, Joan Colell Cinca, i la mare, Maria Claustre Vilajosana Bajona, i els fills, Pere, Maria Claustre i Celestí. Durant anys la família va regentar la botiga de cal Bajona, al carrer Sant Llorenç

Celestí Colell

Si seguim pel carrer de Sant Llorenç retrobarem també la memòria del Celestí Colell, que és el marit de l'Anna Maria Ortiz, de qui ja hem parlat quan passàvem per la Caputxina.

El Celestí és de cal Bajona, la botiga de queviures i terrissa que durant anys va estar oberta al carrer Sant Llorenç.

El Celestí ha treballat de deliniant amb Esteve Montaña, el promotor d'urbanitzacions com El Pi de Sant Just; i ara fa de capataç de carreteres per a la Diputació de Lleida.

Cordial i enraonat, el Celestí ha après l'ofici del viure en el mirador privilegiat de cal Bajona.

«Els divendres venien els pagesos i uns quants parroquians es quedaven a dinar al mateix menjador de la família».

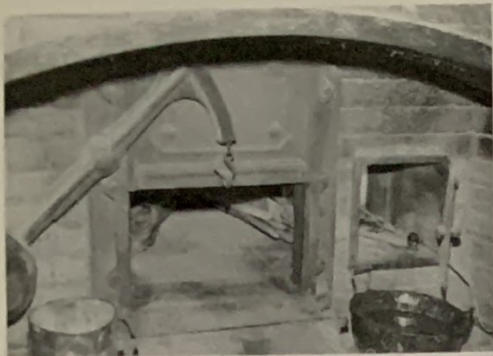
Tercer de quatre germans, el Celestí va ser un solista reconegut d'aquella escolania de la Mare de Déu del Claustre que dirigia mossèn Ballarà.

«Vaig entrar el 1.963 quan dirigia l'escolania el mestre Font. Però l'any següent ja va arribar mossèn Ballarà, i ell va voler fer com una escolania de Montserrat, amb la possibilitat que els nens estessin més o menys sota la tutela de l'escolania i que l'entitat pogués fer concerts. Ell va aconseguir que els escolanets gaudissin de beques d'estudis».

Ficat en misses i oficis religiosos, el Celestí va passar un grapat d'anys d'infància. «L'escolania era el primer, i tot ho sacrificàvem per això». Hi havia missa diària a dos quarts de vuit del matí; i assaig diari a la tarda; i sabbatina vespertina els dissabtes; i missa dominical a la nau central de la catedral. Per si li faltava alguna missa, cada dia ajudava a la missa personal i solitària que el secretari del bisbe Tarancón, mossèn Rafel, s'autoimpartia entre les parets del palau episcopal.

El pare del Celestí va ser col·lector de les finques del bisbat (el càrrec ja li venia de tradició familiar), i això suposava que la família acudia a la recepció nadalenca del bisbe, i

El forn de pa de cal Candi

A dalt, l'antic forn de llenya de la fleca. A la vora: l'amo Candi Pujol i el fill que ha heretat la professió i l'afició del pare, el Domènec

Colell encara es recorda recitant el poema de Nadal, tot avergonyit, davant el tro del bisbe Tarancón, en la immensa sala de recepcions.

El Celestí és un músic. Va estudiar solfeig amb la Genoveva Bernadó i acordió amb mossèn Muntada. I perquè és músic, ara que té endegat el projecte familiar, ha tornat a cantar a l'orfeó. Ja fa cinc anys que ha reprès el ritual de l'orfeó, i en aquest temps fins i tot s'ha compromès i ha assumit durant dos anys el càrrec de la vice-presidència.

Candi Pujol

Pel carrer del matalasser Tàsies, i del barber Roig, i de cal Tarines, i de l'espardenyer Met, arribem a cal Candi Pujol, i diu que la gent el fa del Partit Popular, però ell considera que és molt més política la seva dona que no pas ell. Candi Pujol se sent, abans que res, comerciant. Té opinions sobre el poble i la política i les expressa; es mostra crític, per exemple, amb el fet que l'alcalde no hagi rebut personalitats del renom d'un Fraga Iribarne, o amb el fet que la corporació no hagi donat el nom del

seu pare (Domènec Pujol) al carrer que va de Correus al Consell Comarcal, «quan va ser ell qui va donar una casa perquè es pogués obrir aquest pas»..., però abans que res Pujol apel·la a la frase «viu i deixa viure» per fer comprendre que els seus neguits bàsics no són polítics.

A la fleca de cal Candi hi ha unes quantes cadires que permeten de fer tertúlia a certes hores del dia. A mitja tarda, per exemple, entra un jubilat veí, i l'home busca una cadira per seure i per encetar la conversa que inevitablement es romprà amb l'entrada de clients.

Blanca Corominas, esposa del forner, també seu i pren part en la conversa. Ella és néta d'un murcià que va ser jutge de Solsona durant l'època en què els interessos de les famílies Moles i Reig dividien el poble en dos frenètics bàndols oposats. El senyor jutge va ser destinat a Olot, però una seva filla es va casar a Solsona i d'aquell matrimoni en va néixer Blanca Corominas.

L'esposa de Candi Pujol també guarda molt bon record del bisbe Valentí Comellas, que era un oncle carnal del seu pare i que, essent ella nena, la va confirmar i li va donar la primera comunió. «Cada mes anàvem a palau», recorda dels anys d'infància.